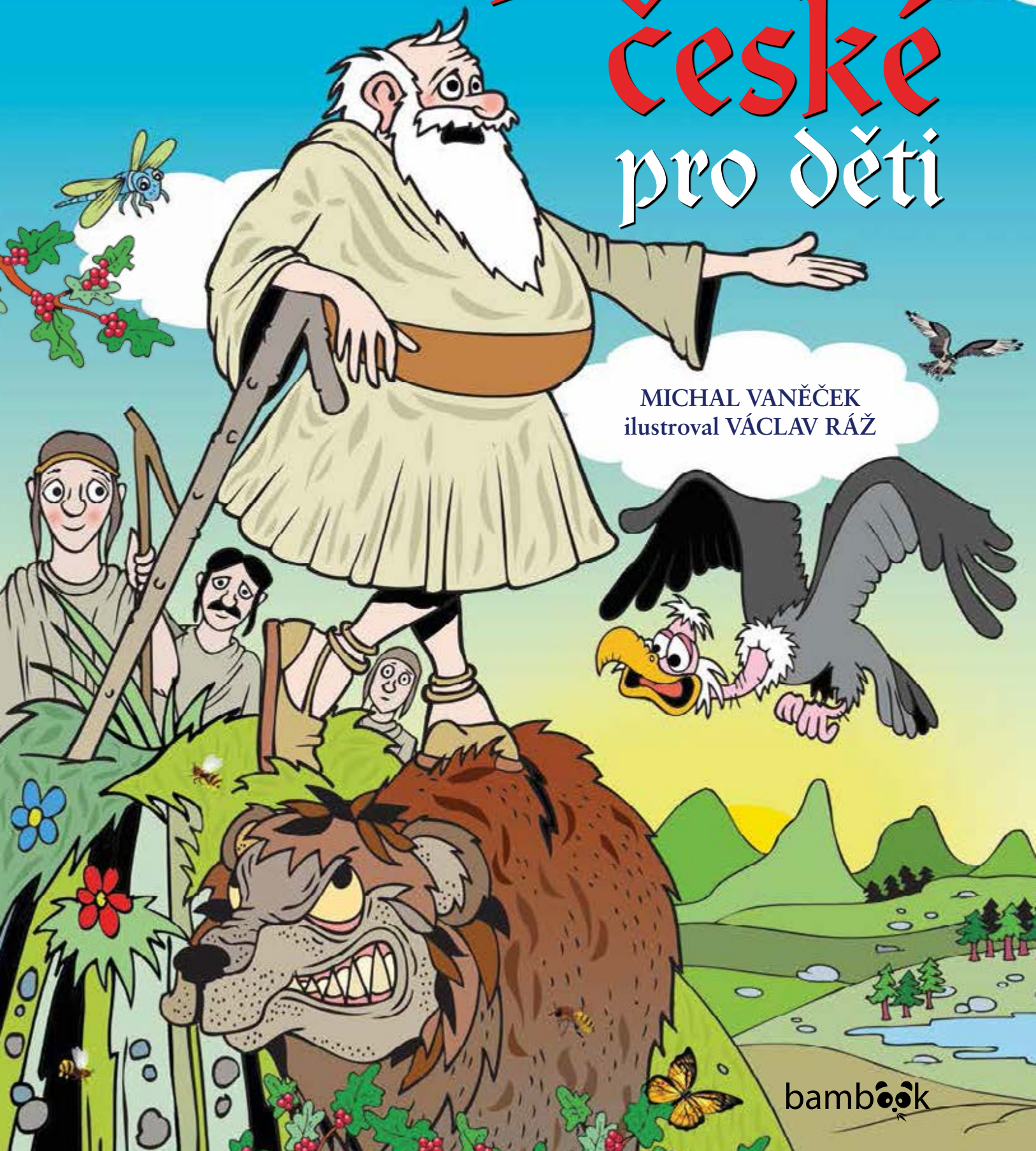

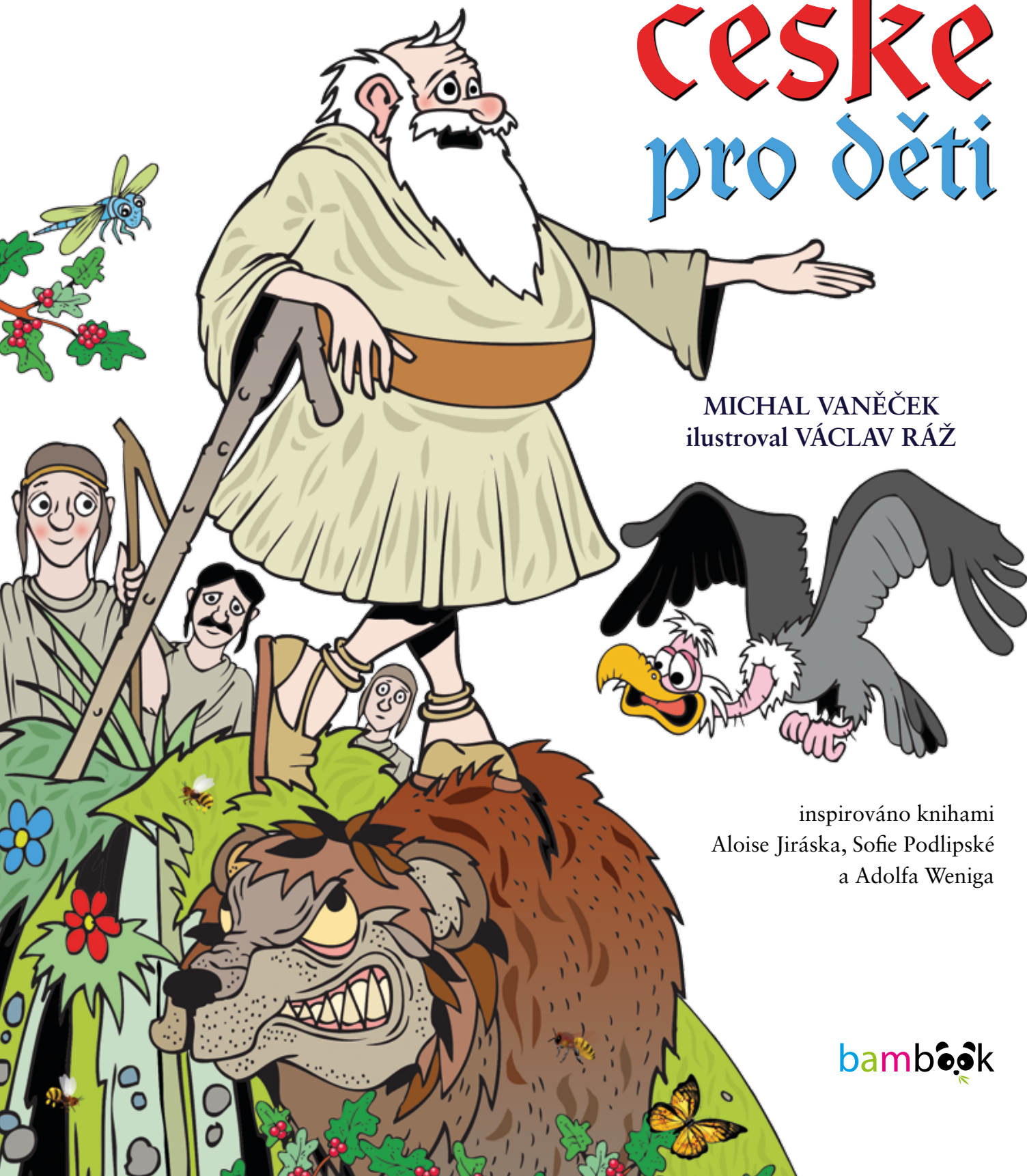
Staré pověsti české pro děti

MICHAL VANĚČEK
ilustroval VÁCLAV RÁŽ

Staré pověsti české pro děti

MICHAL VANĚČEK
ilustroval VÁCLAV RÁŽ

inspirováno knihami
Aloise Jiráska, Sofie Podlipské
a Adolfa Weniga

bambóok

Obsah

O praotci Čechovi	5
Krok a jeho dcery	11
Libuše a Přemysl	14
O Bivojovi	18
Dívčí válka	23
O ěorýmírovi	27
O knížeti Svatoplukovi	33
O králi Ječmínkovi	37
O Bruncvíkovi	42
O Karlu IV. a staré Praze	49
Kouzelník Žito	55
Staroměstský orloj	59
O Daliborce	65
O golemovi	68
Šaustův dům	72
O Blaníku	77
Kutnohorští havíři	82
Boží soud	87
O Jánošíkovi	93

O praotci Čechovi

Kdybyste hodně dávno, ale opravdu dávno, tak někdy kolem roku 600, vyšli z Ostravy na sever a šli několik dní, došli byste k starým slovanským kmenům v zemi, která se nazývala Charvátská. Našli byste stará roubená stavení, pole, dobytek a kouřící komíny. Ale taky vše zpustošené nájezdy loupeživých kmenů odněkud z dalekých východních zemí.

„Už není pomalu z čeho vařit,“ bouchla vařečkou o stůl paní Čechová a dala si ruce v bok.

Čech právě po těžkém dni dosedl ztěžka za stůl a chystal se vyslechnout hromobití, které se začalo snášet na jeho hlavu.

„Jsme mírumilovný rod a to máme za to,“ nepřestávala láteřit Čechová, zoufalá z toho, že už poněkolikáté jim loupeživí Hunové ukradli většinu zásob.

Čech si povzdechl. Jako mladý jinoch projedl s obchodníky snad celou Evropu. Hunové ho dokonce zajali a on věděl, že s nimi není domluva. Byli primitivní, a jelikož považovali vodu za posvátnou, tak se nikdy nemyli. Jejich přítomnost tím byla nepříjemná, i kdyby nezabíjeli a neloupili. Páchli hůř než vepři v chlívků, a to je co říci.

„Měli bychom se přestěhovat,“ šťouchla Čechová do manžela, který přemýšlel, zda ji ta samomluva přejde, nebo zda bude potřeba konat historické činy. A jelikož Čechová hartusila a nepřestávala, zvedl se Čech od stolu a že se jde poradit s bratrem. Jeho bratr, Lech se jmenoval, bydlel na druhém konci vesnice. Když přicházel

Stařešinové se jej pokoušeli přesvědčit,
aby šli ještě dále na západ, ale Čech byl neoblomný.

k Lechově chalupě, už zdálky slyšel, jak se rozčiluje paní Lechová. Zaklepal na dveře a Lech s povzdechem vyšel na zápraží.

„Manželka,“ ukázal Lech palcem za sebe do světnice, „nemá z čeho vařit. Ti zatracení nájezdníci nám zase všechno ukradli.“

Čech pokýval chápavě hlavou. „Jsme na tom všichni stejně. Pokud nechceme prolévat krev a vyměnit pluhy za meče, asi nám nezbyde než se přestěhovat někam, kde je klid zbraní a úroda.“

Lech rozhodil rukama. „Ale kam? Kam půjdeme?“

Čech se zamyslel. Během svých putování kdysi přišel i do oblasti, kterou nazývali Hercynský les. Byl to kus země, obklíčený horami, chráněný před nájezdníky. A to byly ty hory, třeba Krkonoše, tenkrát mnohem vyšší, než jsou dnes. Pamatoval si, že zvíře i ryb tam bylo požehnaně a úrodné půdy, kam jen oko dohlédlo.

„Mohli bychom se vydat na západ,“ pravil zvolna, ukazuje přitom rukou na zapadající slunce.

Chvíli ještě spolu rozebírali pro a proti a nakonec, když už byla tma, ujednali, že se vydají směrem, kde slunce každým dnem zapadá.

To se rozumí, přesvědčit všechny, aby se vydali na dalekou a nejistou pouť, nebylo lehké. Ale ženy, reptající na nedostatek surovin k vaření, nakonec přesvědčily své manžely a začaly balit na cestu. Příprava trvala několik týdnů, museli vyrobit povozy, naložit je zbylými zásobami i věcmi, se kterými by se těžko loučili. Zapřáhli voly do povozů a jednoho rána se vydali na těžkou pouť.

Napřed jeli na koních zvědové a ozbrojené stráže, za nimi Čech s Lechem a ostatními vojvody, pak na povozech ženy a děti. Vojsko průvod uzavíralo. Šli dlouho, mnoho týdnů. Když opustili nížiny při řece Visle a přebrodili Odru, ještě potkávali kmeny, které hovořily stejným jazykem. Pak ale vstoupili do drsných, hornatých končin, a když přešli Labe, už nacházeli osady jen poskrovnu. Neselekávali se všude s pochopením. Divoké kmeny oděné v kožích je vítaly se zbraní v ruce. Čechův rod nebyl z principu bojechtivý, ale byl naštěstí pokročilejší ve výrobě zbraní, a tak nezaznamenal větších ztrát.

Po dlouhém putování došli k poslední řece jejich cesty, k Vltavě. Čech si oddechl, začínal poznávat ten kraj, kudy kdysi procházel. Ulevilo se mu, že svůj rod vedl správnou cestou. Ještě tak zabloudit, to by byl pěkný historický trapas, říkal si. Ale chtěl mít jistotu. Když se jednoho večera utábořili pod horou, která se tyčila nad okolními nížinami, nemohl usnout. Snad přece jen nezabloudili? Jakmile začalo svítat, vystoupil na horu a rozhlédl se v ranním rozbřesku po okolní krajině.

Došli na správné místo! Čechovi se ulevilo. Tak tady je ta země zaslíbená! Skoro seběhl dolů, do tábořiště, které se právě probouzelo, děti začaly pobíhat okolo ohně, kde ženy vařily snídani.

„Tady zůstaneme!“ volal Čech.

Stařešinové se jej pokoušeli přesvědčit, aby šli ještě dále na západ, ale Čech byl neoblomný. I když stařešinové neustále ukazovali na východ, a možná nebezpečí odtamtud hrozící, vysvětloval jim, že toto je země obehnaná horami, bezpečná a úrodná.

„Podívejte, co je všude kolem zvěře! A v řece pro ryby skoro není vidět vodu! Přesvědčovat uměl, konečně, od čeho byl taky vůdce rodu? „Ale jak nazveme tuto požehnanou zem?“ zarazil se pojednou, když si uvědomil, že země nemá jméno.

„Ať se jmenuje po tobě, Čechy,“ navrhl jeden ze stařešinů. Návrh způsobil davové nadšení a hned byl důvod k oslavě. Byl to koneckonců první důvod k oslavě v nové zemi.

A tak se oslavovalo, a když se dooslavovalo, začalo se budovat. Rodiny si rozdělily půdu, vystavěly chalupy, zoraly pole a začaly pěstovat věci k obživě. O zvěřinu nebyla nouze, v okolních lesích jí bylo požehnaně.

Když se rod rozrostl, že už se skoro nevešel kolem Řípu, přišel jednoho dne vojvoda Lech za bratrem.

„Zaďy zůstaneme!“ volal Čech.

„Je nás tu moc,“ pravil, „a země je to veliká. Vydal bych se se svými lidmi kousek zpátky na východ, osídlíme tak aspoň větší kus země.“

Čecha mrzelo, že ho bratr opouští. „A kde se chceš usadit? Abych věděl, kam tě můžeme jít navštívit.“

„Sám ještě nevím, půjdu na východ, a kde se usadíme, zapálím veliký čadivý oheň. Podle něj poznáte, kam jsme došli.“

A skutečně! Po několika dnech, kdy Čechova družina vyhlížela z Řípu kouř, objevil se východním směrem sloup dýmu.

„Už to kouří!“ volali pozorovatelé, kteří měli za úkol vyhlížet kouřový signál. No a tak to místo, kam Lech došel, pojmenovali Kouřim.

Země, kam Čech dovedl svůj rod, dále vzkvétala. Čech s Lechem už dávno umřeli, ale česká země nám zůstala dodnes.

Vladykové si zálibně prohlíželi Libuši, která pravila:
„Vidím město veliké, jehož sláva se hvězd bude dotýkat.“